

Кралѣтъ наново заспалѣ и видѣлъ новѣ сѣнь.

Присѣнило му се, че се намира въ нѣкаква си голѣма гимия, спрѣна въ единѣ морски заливѣ. Въ гимията стоели стотина вѣрзани хора, а на пода лежалѣ тѣхния господарѣ, черѣ, като черно дѣрво и дѣржащѣ въ рѣка зелена торбичка. Трима невѣрзани негри спуснали една вѣжена стѣлба съ тяжести на края въ морето, развѣрзали най-младия отѣ робитѣ негри, па добрѣ запушили съ восѣкъ носа и ушитѣ му. Послѣ вѣрзали на пояса му тежѣкъ камѣкъ. Съ мѣка младиятѣ човѣкъ се спусналѣ по вѣжената стѣлба и изчезналѣ въ морето. Водата леко се развѣлнувала надѣ него. На брѣга на залива се стекли сума хора да гледатѣ.

Слѣдѣ малко младиятѣ негрѣ се показалѣ надѣ водата съ бисерѣ въ рѣка. Той дълбоко задишалѣ, а очитѣ му още по-вече почервенѣли и изпѣкнали. Тримата негри взели бисера и пакѣ спуснали негрѣа въ водата. Нѣколко пѣти се подавалѣ изѣ морето той и всѣки пѣтъ изнасялѣ по единѣ красивѣ бисерѣ. — Господарѣтъ на гимията ги вземалѣ и ги слагалѣ въ зелената торбичка.

Младиятѣ кралѣ искалѣ да каже нѣщо, ала не можалѣ.

За сѣтенѣ пѣтъ негрѣтъ се подалѣ надѣ водата и бисера, що дѣржалѣ сега въ рѣка, надминавалѣ по хубость всички извадени. Той билѣ крѣгълѣ като пълна луна, а блѣщялѣ по-силно отѣ утрѣнна звѣзда. Ала лицето му било тѣй страшно, че тримата негри не посмѣли вече да го спуснатѣ въ водата. Той падналѣ на пода на гимията и крѣвъ бликнала изѣ носа и ушитѣ му. Потрепералѣ само еднѣжѣ — дваѣжѣ и издѣхналѣ...